

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 3T/46/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010237
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Birošík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2025:8316010237.24

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Humenné, JUDr. Stanislav Birošík, PhD., na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.11.2025 v A., takto

rozhodol:

Obžalovaná B. C., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom A., D. C. XXXX/XX,

sa uznáva za vinnú, že

dňa 07.06.2014 v čase okolo 07.30 hod. viedla po miestnej komunikácii ulice E. F. A., v smere od centra mesta, osobné motorové vozidlo zn. Suzuki SX4 ev.č. A., kde nedala prednosť na priechode pre chodcov chodcovi B. G. a pravou prednou bočnou časťou motorového vozidla narazila vo svojom jazdnom pruhu do ľavej strany tela chodca, ktorý prechádzal po priechode pre chodcov z pravej strany na ľavú stranu, kde pri tejto nehode chodec B. G. utrpel zranenia podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie chirurgia a traumatológia, a to trieštivú zlomeninu spánkovo-záhlavnej časti vpravo, pohmoždenie hlavy vpravo ťažkého stupňa, subarachnoidálne krvácanie v spánkovej oblasti vpravo, obojstranné pohmoždenie,

t e d a

inému z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví,

č í m s p á c h a l a

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o j e j s ú d u k l a d á :

Podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2 Trestného zákona a za použitia § 56 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, peňažný trest vo výške 1.000,00 (tisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, súd ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného B. G., nar. XX.XX.XXXX, tr. bytom A., H. XXXX/XX a poškodenú spoločnosť DÓVERA zdravotná poisťovňa, a. s., IČO: XX XXX XXX, I. X, XXX XX J. s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ŏ v o d n e n i e :

Dňa 14.3.2016 bola Okresnému súdu Humenné doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Humenné, č.k. X D. XXX/XX/XXXX - XX zo dňa 10.3.2016 na obvinenú B. C., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom A., D. C. XXXX/XX, stíhanú pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedený v enunciacíe obžaloby a tohto rozsudku.

Súd v prejednávanej trestnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3T/46/2016 – 532 zo dňa 19.2.2019, ktorým obžalovanú spod obžaloby oslobodil. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/26/2019 – 568 zo dňa 17.12.2019 bol predmetný rozsudok zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Humenné. Okresný súd Humenné opätovne vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3T/46/2016 – 639 zo dňa 26.5.2021, ktorým obžalovanú uznal za vinnú a uložil jej peňažný trest vo výške 400 eur s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody vo trvaní 6 (šesť) mesiacov a poškodených odkázal s ich nárokom na civilný proces. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/30/2021 - 689 zo dňa 22.02.2022 bol predmetný rozsudok zrušený a vec bola opätovne vrátená Okresnému súdu Humenné.

Okresný súd Humenné vykonal dokazovania v intenciách pokynu odvolacieho súdu, pričom na hlavnom pojednávaní dňa 28.6.2022 vykonal opätovne výsluch znalca K. G. a K. A.. Uznesením sp. zn. 3T/46/2016 – 715 zo dňa 1.7.2022 súd v predmetnej trestnej veci pribral ako znalca Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., ktorému uložil v zmysle obsahu predmetného uznesenia vypracovať kontrolný znalecký posudok. Dňa 06.06.2023 bol súdu doručený znalecký posudok C. XX/XXXX vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom M. K. D. N., D..

Následne došlo k zmene zákonného sudcu dovedna štyrikrát, pričom na základe opatrenia predsedu Okresného súdu Humenné zo dňa 25.7.2025 bola predmetná trestná vec náhodným výberom pomocou technický prostriedkov a programových prostriedkov pridelená na ďalšie konanie sudcovi JUDr. Stanislavovi Birošíkovi, PhD. v zmysle dodatku č. 9 k rozvrhu práce Okresného súdu Humenné pre rok 2025 zo dňa 23.7.2025.

Na hlavnom pojednávaní dňa 19.11.2025 súd vykonal doplnenie dokazovania, a to prečítaním záverov znaleckého posudku posudok C. XX/XXXX vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom M. K. D. N., D., ako aj výsluchom samotného znalca.

V prejednávanej trestnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, ktoré spočívalo vo vypočutí obžalovanej na hlavnom pojednávaní dňa 21.7.2016 (čl. 234 a nasl.), resp. vypočutí obžalovanej a znalca B. M. G. na hlavnom pojednávaní dňa 13.10.2016 (čl. 256 a nasl.), vypočutí znalcov K. A. a K. G. (čl. 313 a nasl.), vypočutí poškodeného za prítomnosti znalcov K. G. a K. A. (čl. 333 a nasl.), odročenom hlavnom pojednávaní dňa 10.5.2017 (čl. 355 a nasl.) ako aj odročenom hlavnom pojednávaní dňa 26.6.2018 (čl. 437 a nasl.), vypočutí znalkyne B. O. na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2018 (čl. 592 a nasl.), vypočutí znalkyne B. P. na hlavnom pojednávaní dňa 19.2.2019 (čl. 526 a nasl.), vypočutí znalcov K. G. a K. A. na hlavnom pojednávaní dňa 13.8.2020 (čl. 581 a nasl.), vypočutí znalkyne B. P. a znalca B. G. na hlavnom pojednávaní dňa 06.05.2021 (čl. 602 a nasl.), čítaním charakteristiky obžalovanej na hlavnom pojednávaní dňa 26.5.2021 (čl. 635 a nasl.), opätovnom vypočutí znalcov K. G. a K. A. na hlavnom pojednávaní dňa 28.6.2022 (čl. 702), odročenom hlavnom pojednávaní dňa 01.07.2022 (čl. 714 a nasl.) a v hlavnom pojednávaní dňa 19.11.2025 kde súd oboznamoval listinné dôkazy, znalecký posudok č. 75/2023 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom doc. K. D. N., D. a vykonal výsluch znalca M. K. D. N., D..

Prokurátorka v záverečnej reči uviedla, že zotrúva na podanej obžalobe, nakoľko táto je dôvodná. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, pričom má zato, že z dôkazov zabezpečených jednak v prípravnom konaní ako aj vykonaných na HP vyplýva, že obžalovaná sa dopustila skutku, za ktorý bola podaná obžaloba, v tejto súvislosti poukazuje najmä na závery znaleckého dokazovania, znalcov K. A. a B. G., ktoré v spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi preukazujú vinu obžalovanej. Z vykonaného dokazovania tak jednoznačne vyplýva, že obžalovaná vzhľadom na aktuálnu situáciu na ceste nedodrжала primeranú rýchlosť a napriek dobrému rozhľadu na ceste nereagovala na skutočnosť, že cez cestu prechádza chodec a to až do stretu chodca s vozidlom. Uvedené okrem iného vyplýva aj

z naposledy vypracovaného ZP, ktorý bol vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej Univerzity v L., pričom v spojení s výsluchom znalca bolo preukázané, že vodička na situáciu reagovala až v okamihu zrážky a brzdenie vozidla začalo až pár sekúnd po zrážke a teda jej reakcia bola oneskorená, pričom zrážke mohla za iných okolností zabrániť. Čo sa týka predmetného ZP, podľa jej názoru neexistujú žiadne pochybnosti o jeho odbornosti a správnosti, pričom na jeho záveroch znalec zotrval aj na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súdu navrhla, aby uznal obžalovanú za vinnú v zmysle obžaloby. Čo sa týka trestu, v tejto súvislosti navrhla, aby jej bol uložený test odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s určením primeranej skúšobnej doby a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 18 mesiacov.

Obhajca v záverečnej reči uviedol, že zotráva na tom, že dopravnú nehodu zavinil poškodený. Pokiaľ ide o to, či vodič môže alebo nemôže predvídať určité skutočnosti, nemožno toto vyvodzovať len v hypotetickej rovine, pretože vodič by musel predvídať všetky skutočnosti, ktoré sa v danom čase a priestore dejú. Je preto potrebné vychádzať z objektívnych okolností, ktoré vyplývajú z danej dopravnej situácie, pričom najhlavnejšie je aj správanie poškodeného a jeho dôvody. Pokiaľ ide o tvrdenie perfektnosti ZP, toto nie je možné chápať absolútne, pretože je úplne jasné, že tento ZP bol vypracovaný akademicky a nezobral do úvahy práve spomínané objektívne okolnosti. Odvolanie sa na ZP K. A. považujem zo strany prokuratúry ako zvlášť nevhodné, keďže znalec K. A. práve pred týmto priznal, že vypracoval nesprávny ZP. Pokiaľ ide o technické okolnosti stretu, nepochybne zo záverov všetkých znalcov odboru dopravy vyplynulo, že moja klientka riadila vozidlo pod max. povolenou hranicou a K. G. vo svojom ZP jednoznačne uviedol, resp. vylúčil vznik nehody včasným brzdením. Aj podľa ZP Ústavu na reakciu mala vodička časový priestor 1,8 – 2 sekundy. Reakčná doba podľa forenznej praxe je definovaná ako doba od spozorovania prekážky cez rozpoznanie vnemu až do začiatku brzdenia. V tomto konkrétnom prípade nebolo objektívne možné spozorovať vnem, pretože poškodený stál, nejavil známky toho, že chce vstúpiť na vozovku, a teda keď sa dal do pohybu, vytvoril prekážku náhlu a neočakávanú. Dávam do pozornosti, že nie moja klientka ho zrazila, ale on narazil do pravej bočnej časti vozidla. V takýchto prípadoch reakčná doba začína rozpoznaním nebezpečenstva, od ktorého ubehne optická reakcia v rozmedzí 0,32 – 0,55 sekundy. Po tomto nasleduje psychická reakcia v rozmedzí 0,22 - 0,58 sekundy. Následne svalová reakcia, teda presunutie nohy v rozmedzí 0,15 - 0,21 sekundy a následne doba od kontaktu nohy s brzdovým pedálom v rozmedzí 0,03 - 0,06 sekundy. Pri sčítaní týchto hodnôt predstavuje časové rozmedzie od 0,72 - 1,4 sekundy. Z toho dôvodu tvrdíme, že poškodený zapríčinil dopravnú nehodu, lebo svojim konaním vytvoril prekážku náhlu a neočakávanú. Je preto zbytočné hovoriť, o nesprávnej reakcii vodičky, pretože táto reagovala až nato, že chodec narazil do vozidla. Ak by malo skutočne, čo len predpokladane dôjsť k omeškanej reakcii, spomínaný časové rozmedzie od 0,72 - 1,4 sekundy, podľa znaleckého Ústavu je potom potrebné matematicky toto vyhodnotiť tak, že od časového údaju 1,8 sekundy je potrebné odpočítať dolnú hranicu 0,72 sekundy, rozdiel je 1,08 sekundy. Ak od tohto odrátame max. hodnotu 1,4 sekundy, potom rozdiel je 0,6 sekundy. Ide o taký krátky časový interval, ktorý je v podstate nepatrný a teda nie je možné konštatovať, že vodička reagovala oneskorene. Dávam do pozornosti, že časové údaje vyplývajú predovšetkým zo ZP Ústavu. Ďalej chcem uviesť, že počas celého konania, len periférne boli akceptované ZP K. G., ktorý logický a zrozumiteľne znázornil a aj odborne celú dopravnú situáciu znázornil. Vyvrátil ZP K. A. a jeho závery sú logickejšie než závery ZP Ústavu. Odpoveď na nelogické konanie poškodeného nám dal ZP B. P. aj jeho zdravotná dokumentácia a aj to, ako sa v priebehu príp. konania vyjadroval. Bolo bez akýchkoľvek pochybností zistené, že mal vrodenú vadu pravého oka, ktorú mal už od narodenia. Pravé oko mu zabiehalo smerom k nosu a týmto nesymetrickým postavením očí vznikla tupozrakosť a následne mozog zablokoval postihnuté oko. Pokiaľ ide o možnosť videnia, čím poškodený nemal priestorové videnie, následne v dôsledku nádoru, ktorý sa mu vyvinul na mozgu mal poškodený pravý zrakový nerv a ďalšie poruchy priestorového videnia, ďalej mal poruchy pohybového ústrojenstva, liečil sa na vysoký krvný tlak a trpel závažným ochorením, masívnym nádorom mozgu, ktorý vyvíjal silný tlak na tretiu mozgovú komoru, kde sú uložené kognitívne funkcie, ktoré riadia pamäť, pozornosť, rýchlosť myslenia, rýchlosť rozhodovania, pohyblivosť, orientáciu, sebakontrolu a ďalšie veci spojené s kognitívnymi funkciami. Príznaky, tlaky nádoru na tretiu mozgovú komoru majú rozličný charakter a rozsah a čím je tlak väčší, tým väčší aj rozsah. Problém je v tom, že človek, si to nemusí uvedomiť, a pokiaľ ide o poškodeného v čase incidentu, bol už v staršom veku, nemusel si tieto problémy ani uvedomovať. Takže sme týmto ZP vyvrátili tvrdenie, že bol zdravý a naviac trpel a trpí organickou halucinogénnou demenciou. Už v roku 2014 uviedol, že sa mu rapídne zhoršil zrak. Máme zato, že dôsledkom týchto zdravotných rozsiahlych problémov je rozličné tvrdenie poškodeného, kt. raz tvrdil, že aute nevidel, aj keď sa pozrel na obe strany, inokedy vypovedal, že sa na priebeh incidentu nepamätá a potom vypovedal neakceptovateľne, keď po

dvoch predchádzajúcich výpovediach začal uvádzať podrobnosti z priebehu nehody s vysvetlením, že tieto podrobnosti mu povedala manželka, ktorá na mieste nehody vôbec nebola. Evidentne tieto zdr. problémy zapríčinili, že nedokázal vyhodnotiť situáciu ani ju poriadne nevidel a náhle a neočakávane vkročil alebo dokonca vpadol na vozovku. Ani chodec sa nemôže správať takýmto spôsobom, zvlášť, keď nepoužije priechod pre chodcov bez toho, aby sa presvedčil, či môže prejsť cez vozovku bezpečne vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúceho vozidla. Jednoznačne tvrdím, že dopravnú nehodu zaviniť sám, náhlým vstupom na vozovku narazením do vozidla a to takým spôsobom, že nehode nebolo možné zabrániť. Moja klientka jednoznačne cíti, že je nevinná, logicky to aj dokazuje a je vidno podľa sp. zn., že celá táto vec už trvá temer 10 rokov, počas celej tejto doby trpí stresom a vnútorným diskomfortom, v dôsledku nehody, ktorú nezapríčinila a aj tým, že bola obvinená a následne obžalovaná dĺžkou súdneho konania. Vieme preukázať, že tento dlho trvajúci stres mal taký negatívny vplyv na moju klientku, že sa u nej vyvinulo onkologické ochorenie. Samozrejme, jej je ľúto čo sa stalo, účinne prejavila túto ľútosť, samozrejme bez akýchkoľvek problémov spolupracovala s OČTK aj so súdom ale pri porovnaní vykonaných dôkazov a záverov ZP, ktoré sú logické, mám zato, že nebola dokázaná jej vina. Zo záverov súdnej a trestnej praxe nedokázaná vina znamená dokázanú nevinu. Poukazujem aj na jednu zo základných zásad, keďže sú zásadné pochybnosti v tejto veci, aby súd použil dôležitú zásadu trestného procesu in dubio pro reo. Pokiaľ ide o prípadné nároky poškodeného, pani prokurátorka nenavrhol a pokiaľ bude takýto návrh prednesený, žiadame, aby ho súd neakceptoval. V závere žiadam, aby moja klientka bola s pod obžaloby oslobodená v celom rozsahu.

Splnomocnený zástupca poškodeného uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení a podaní, ktoré sú v spise, súčasne tak odkazuje aj na svoje vyjadrenie k znaleckému dokazovaniu. Čo sa týka nárokov poškodeného, tieto sme riadne a zrozumiteľne uplatnili, tieto nároky vyplývajú zo ZP, súčasne sme si uplatnili aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a navrhol, aby súd o všetkých týchto nárokoch rozhodol v rozsudku.

Obžalovaná uviedla, že veľmi ľutuje, čo sa stalo, necíti sa byť vinná, a tvrdí naďalej, že poškodený jej vytvoril náhlu prekážku, preto nemohla dopravnej nehode zabrániť. Právo posledného slova nevyužila.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd dostatočne a presvedčivo preukázané, že sa skutok stal, tak ako je uvedené v obžalobe, že skutok je trestným činom a že tento spáchala bez pochybnosti obžalovaná.

K tomuto súd uvádza nasledovné :

Obžalovaná viedla motorové vozidlo zn. SUZUKI SX4, ev. č. A. po miestnej komunikácii ulice E. v A., v smere od centra mesta, kde pravou prednou časťou motorového vozidla narazila vo svojom jazdnom pruhu do ľavej strany tela chodca, ktorý prechádzal na druhu stranu cesty, pričom pri tom utrpel zranenia uvedené v obžalobe a vyplývajúce zo znaleckého posudku C. XX/XXXX B. G.. Na základe uvedeného konania bola podaná na obžalovanú obžaloba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) závažnejším spôsobom konania, alebo b) na chránenej osobe.

Podľa § 5 Trestného zákona platí, že trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel

a) vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že zo strany obžalovanej došlo k porušeniu hneď niekoľkých povinností účastníka cestnej premávky, a to povinností uvedených v § 3 ods. 2 písm. a), §

4 ods. 1 písm. e) a f) , § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“).

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. je vodič, okrem iného, povinný
e) dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám,
f) dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

Dať prednosť pritom podľa § 2 ods. 2 písm. b) citovaného zákona znamená povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Porušenie týchto povinností vyplýva zo znaleckého dokazovania a to najmä zo záverov znaleckého posudku C. XX/XXXX vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom M. K. D. N., D., ktorý uviedol, že technika jazdy vodičky nebola správna, pričom nesprávnym prvkom v jej technike jazdy bola skutočnosť, že na pohyb chodca reagovala oneskorene a to o 1,8 až 2,0 sekundy. Za bezprostrednú príčinu označil súčinnosť nesprávneho konania chodca (kolízny vstup do vozovky) a nesprávnej techniky jazdy obžalovanej (oneskorená reakcia na chodca).

Vo vzťahu k porušeniu povinností účastníka cestnej premávky obžalovanou súd uvádza, že podstatnou skutočnosťou, ktorá mala vplyv na priebeh nehodového deja ako samotnú skutočnosť, že k nehode došlo bola aj tá, že obžalovaná v mieste vyznačenom priechodom pre chodcov, za stavu jej spozorovania chodca nachádzajúceho sa na okraji vozovky, kde mala a mohla predpokladať, že tento bude vstupovať alebo sa bude snažiť vstúpiť na vozovku, tomuto nevenovala dostatočnú pozornosť, neznižila rýchlosť, čím si v konečnom dôsledku znemožnila zabrániť dopravnej nehode, bez toho, aby existovali okolnosti majúce za následok potrebu obžalovanej venovať pozornosť v premávke iným objektom.

Obžalovaná jazdila rýchlosťou 48km/h v úseku, kde bol riadne vyznačený priechod pre chodcov, za stavu, keď evidovala v dostatočnej vzdialenosti chodca pohybujúceho sa v okolí tohto vyznačeného priechodu pre chodcov, avšak tohto bez dostatočnej obozretnosti vyhodnotila ako nie nebezpečného pre pokračovanie v jazde a ktorému nevenovala počas doby 7 sekúnd, od kedy ho videla stáť na miestnej komunikácii až po zrážku pozornosť, z čoho jednoznačne vyplýva porušenie povinností obžalovanej správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozila bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom bola povinná prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam, dbať na zvýšenú opatrnosť chodcom, dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť, ale predovšetkým povinnosť rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Na základe týchto skutočností nemožno vyhodnotiť rýchlosť jazdy obžalovanej v danom úseku miestnej komunikácie za stavu v cestnej premávke keď evidovala chodca v dostatočnej vzdialenosti za dodržanie povinnosti jazdiť primeranou rýchlosťou. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že obžalovaná nejazdila primeranou rýchlosťou v čase a na úseku miestnej komunikácie tak, ako to predpokladá ust. § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., čo malo zásadný vplyv na priebeh nehodového deja a na to, že k nehode ako takej došlo. Uvedené vyplýva tak zo znaleckého posudku C. XX/XXXX vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom M. K. D. N., D., ktorý uviedol, že bez ohľadu na to, či sa chodec nachádzal

na priechode pre chodcov alebo v jeho bezprostrednej blízkosti na miestnej komunikácii, obžalovaná by intenzívnym brzdením dokázala nehodu zabrániť včasnou reakciou aj z rýchlosti 48km/h, ale aj zo znaleckého posudku K. G., ktorý v znaleckom posudku C. X/XXXX uviedol, že ak vzhľadom na charakter, priebeh cesty, jej kvalitu a rozhl'adové pomery bude právne ustálená primeraná rýchlosť jazdy v posudzovanom úseku maximálne 39km/h, potom technickou príčinou zrážky chodca bude rýchlosť jazdy obžalovanej. Obžalovaná mala teda možnosť zabrániť dopravnej nehode jednak jazdou nižšou rýchlosťou, čo s ohľadom na povinnosti jej ako účastníkovi cestnej premávky vyššie uvedených, pri spozorovaní chodca pohybujúce sa v blízkosti vyznačeného priechodu pre chodcov neurobila, ale aj skoršou reakciou na danú situáciu. Ak teda bolo možné zo strany obžalovanej zabrániť zrážke s poškodeným tým, že by v danom úseku jazdila rýchlosťou primeranou, jazdou v danom úseku rýchlosťou 48km/h, za situácie v doprave tak ako už bolo uvedené, je porušením povinnosti danej ust. § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. Rovnako tak jazda rýchlosťou 48km/h v danom úseku obžalovanou, je porušením jej povinností podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., nakoľko obžalovaná zjavne neprispôsobila rýchlosť v danom úseku svojim schopnostiam, okolnostiam ktoré mohla predvídať (najmä ak už chodca sama spozorovala na okraji vozovky pri vyznačenom priechode pre chodcov) tak, aby bola schopná zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mala rozhl'ad, nakoľko z vykonaného dokazovania zo znaleckého posudku C. XX/XXXX ako aj výpovede znalca vyplýva, že obžalovaná by pri včasnej reakcii dokázala vozidlo zastaviť a k zrážke by nedošlo. Súd pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej nepovažoval za absolútne rozhodujúce, či sa poškodený pri vstupe na vozovku nachádzal na priechode pre chodcov alebo v jeho tesnej blízkosti, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná by dokázala vozidlo zastaviť pred miestom zrážky v oboch týchto prípadoch za stavu dodržania povinností vodiča ako účastníka cestnej premávky. Opakovane, za stavu jej vedomosti o vyznačenom mieste priechodu pre chodcov a spozorovaní poškodeného v dostatočnej vzdialenosti.

V súvislosti s hodnotením významu a dôležitosti príčin na vznik následku je potrebné spomenúť aj zásadu tzv. obmedzenej dôvery v doprave, vyjadrenej napríklad v rozhodnutí publikovanom pod č. Q. XX/XXXX. Znamená, že vodič motorového vozidla môže spoliehať na dodržanie dopravných predpisov ostatnými účastníkmi premávky na pozemných komunikáciách, ak z konkrétnej situácie nevyplýva opak. Táto zásada sa však neuplatňuje v tých prípadoch, keď zo situácie v premávke na pozemných komunikáciách vyplýva povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť alebo s predstihom reagovať na situáciu, aby sa zabránilo kolízii (na komunikácii alebo v jej tesnej blízkosti sa pohybujú deti, osoby ťažko zdravotne postihnuté, prestárlé, voľne pobežujú zvieratá alebo to vyplýva z dopravných značiek). Vodič motorového vozidla je povinný zachovávať potrebnú mieru opatrnosti voči chodcom, ktorí vstúpili na vozovku alebo sa pohybujú v jej tesnej blízkosti. Dôvodne sa spoliehať na to, že títo účastníci cestnej premávky dodržia pravidiel cestnej premávky môže len v prípade, ak z konkrétnych okolností nevyplýva obava, že tomu tak nebude. Zdôrazniť je tiež potrebné, že chodec je účastníkom cestnej premávky a tak vodič motorového vozidla nemôže namietaať, že nemal povinnosť chodca predvídať, najmä ak vedel, že sa s vozidlom blíži k priechodu pre chodcov, teda bol v situácii, ktorá na vodiča kladie požiadavku na vyššiu mieru opatrnosti [§ 4 ods. 1 písm. e), f) zákona č. 8/2009 Z. z.].

Obžalovaná v prejednávanej veci nekonala v súlade s jej povinnosťou dbať na zvýšenú opatrnosť a s predstihom reagovať na situáciu, aby sa zabránilo kolízii, keď evidovala osobu poškodeného pohybujúcu sa v mieste vyznačenom priechodom pre chodcov v blízkosti vozovky a aj napriek tomu túto povinnosť zanedbala do takej miery, že spomaľovať vozidlo až do jeho úplného zastavenia začala až po náraze do poškodeného.

Zo znaleckého posudku C. XX/XXXX a jeho grafického vyjadrenia, najmä obrázku č. 39 a č. 40 na čl. 878 a nasl. a vyjadrenia znalca vyplýva, že postavenie dopredu pohybujúceho sa chodca bolo z technického hľadiska dostatočným signálom na to, aby obžalovaná dokázala rozpoznať vznik kolíznej situácie a začala na situáciu reagovať. Znalec zároveň uviedol, že ak by vodička sledovala pohyb chodca, pri reakčnom čase 0,8 sekundy a dobe nábehu brzdienia 0,2 sekundy a intenzívnym brzdením by dokázala zastaviť tesne pred miestom zrážky. Rovnako tak aj znalec K. G. uviedol, že ak by obžalovaná jazdila rýchlosťou nižšou, dokázala by vozidlo zastaviť pred miestom zrážky. Obaja títo znalci v zhode demonštrovali, že obžalovaná mala možnosti zrážke zabrániť, ak by bola dodržala povinnosti účastníka cestnej premávky tak, ako to súd vyššie uviedol, t.j. dbala na zvýšenú opatrnosť a jazdila rýchlosťou pre daný úsek primeranou.

Znalec K. G. v znaleckom posudku na strane 23 potvrdil dobré rozhľadové podmienky ako zo strany obžalovanej tak aj zo strany poškodeného. Znalec síce konštatoval, že podľa obrázku č. 3 na strane 7 jeho znaleckého posudku je možné z pozície chodca vstupujúceho na okraj vozovky a to či už z chodníka alebo z miestnej komunikácie potvrdiť zreteľné rozpoznanie prichádzajúceho vozidla na vzdialenosť väčšiu ako 80 metrov. Ak teda obžalovanej rozhľadové možnosti boli dobré, na rovnakej úrovni, tak aj táto musela evidovať chodca, resp. vodorovne aj zvislo označený priechod pre chodcov vo vzdialenosti rovnakej, t.j. viac ako 80 metrov, kde navyše, obžalovaná ako vodička na základe riadne vyznačeného priechodu pre chodcov a spozorovania chodca mohla a mala pri dodržaní povinností jej vyplývajúcich ako účastníkovi cestnej premávky a ako osobe, ktorá viedla osobné motorové vozidlo, naproti chodcovi, ktorý je v kolíznej situácii podstatne zraniteľnejšou osobou, sa správať spôsobom, ktorým by dokázala zrážke zabrániť, a to včasnou reakciou resp. jazdou primeranou rýchlosťou.

K tomuto zaujal odborné stanovisko aj znalec M. K. D. N., D., ktorý pri svojom výsluchu uviedol, že „maximálna dovolená rýchlosť je taká rýchlosť, ktorá vyplýva z pravidiel cestnej premávky a zo zápisníc o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody vyplýva, že bola 50 km/h a vodič by pri správnej technike jazdy v danom úseku by nemal túto rýchlosť prekročiť. Primeraná rýchlosť je pojem, ktorá sa technicky vzťahuje k nejakému konkrétnemu technickému údaju, napr. rýchlosť primeraná pre jazde zákrutou. Následne nasleduje právne posúdenie, ktoré vyplýva z otázky predvídavosti, a to je otázka, ktorá už neprináleží odpovedať technickým znalcom. Jedná sa napr. o okolnosť, ak autobus zastaví na zastávke a vystupujú z neho deti, potom rýchlosť max. dovolená nemusí byť totožná s rýchlosťou primeranou, nakoľko mal predvídať okolnosti, kt. sa dajú predvídať a vtedy treba rýchlosť prispôbiť týmto okolnostiam. Aj v predmetnom prípade sa jedná o špecifickú dopravnú situáciu, kedy buď tesne pred priechodom pre chodcov alebo v blízkosti sa nachádza chodec, pričom z tejto skutočnosti vyplýva možnosť prechodu chodca cez vozovku, pričom vodič, ktorý sa pohybuje v blízkosti priechodu pre chodcov má takú povinnosť, že má dať prednosť chodcovi, ktorý prechádza po priechode. Aby bolo možné dať prednosť chodcovi, ktorý sa pohybuje po priechode, je často potrebné začať znižovať rýchlosť jazdy už počas približovania sa k priechodu pre chodcov. Do akej miery však mala vodička v tejto veci predvídať, považujem otázku za právnu a tiež aj rýchlosť pre daný úsek primeranou považujem za otázku právnu“.

Znalec M. K. D. N., D., sa zároveň vyčerpávajúco vysporiadal aj s posúdením techniky jazdy obžalovanej, ktorá označila polohu chodca 24,5 m za základným bodom merania a 4,9 m vpravo od pomocného bodu merania, pričom uviedla, že chodca videla, tento sa jej nejavil nebezpečný a viac ho nesledovala. Znalec zároveň na obrázku č. 47 graficky znázornil pohľad z pozície obžalovanej v zmysle označenia polohy chodca a vozidla obžalovanej. Na základe uvedeného znalec konštatoval, že pri jazde rýchlosťou 48km/h zrak vodiča dokáže zachytiť širší uhol priestoru pred vozidlom, čiže obžalovaná mohla rozpoznať pohyb chodca a zareagovať na situáciu tak, aby dokázala nehode zabrániť. Z uvedeného vyplýva, že obžalovanej nič nebránilo za stavu keď aj podľa jej tvrdenia chodca v danom mieste spozorovala, aby dbala na zvýšenú opatrnosť a jazdila rýchlosťou primeranou tak, aby na základe situácie v doprave a jej možnostiach a schopnostiach dokázala vozidlo bezpečne zastaviť. Obžalovaná si však počínala tak, že chodca chybné vyhodnotila ako nie nebezpečného, aj keď ho evidovala pohybujúc sa pri vyznačenom priechode pre chodcov, rýchlosť vozidla ani neznižila a po viac ako 7 sekúnd chodcovi nevenovala pozornosť, čo bolo porušením niekoľkých jej povinností a čím si znemožnila zrážke zabrániť. Na strane čl. 886 až 890 znalec podrobne znázornil pohyb vozidla obžalovanej po miestnej komunikácii s rozdielnymi časovými údajmi. Pri vyobrazení je už v čase 7 sekúnd dostatočne rozpoznateľné vyznačené miesto prechodu pre chodcov, ktoré upozorňuje vodičov v danom úseku jazdiacich na zvýšenú opatrnosť, čo ich má v zmysle povinnosti jazdiť primeranou rýchlosťou nabádať k tomu, aby jazdili takou rýchlosťou, z ktorej by dokázali vzhľadom na všetky okolnosti vozidlo bezpečne zastaviť. Znalec M. K. D. N., D., uviedol, že chodec začal vstupovať na priechod pre chodcov v čase 3,1 sekundy pred zrážkou, kedy sa vozidlo obžalovanej nachádzalo 41,2 m pred miestom zrážky. Vodička v čase 2,0 sekundy pred zrážkou už mala možnosť rozpoznať, že chodec vstupuje do vozovky. Pohyb chodca je jednoznačne rozpoznateľný aj na základe grafického vyobrazenia znalcom na čl. 889 a 890. Ak teda z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovanej nič nebránilo vo výhľade, pohyb poškodeného do vozovky mala možnosť spozorovať v čase 2 sekundy pred zrážkou, pričom ani nespomalila vozidlo a ani nebrzdila alebo iným spôsobom reagovala na poškodeného ako chodca, nemožno dospieť pre súd k inému záveru ako tomu, že obžalovaná porušením hneď niekoľkých povinností si znemožnila nehode zabrániť, čoho následkom jej nesprávnej techniky jazdy v rozpore s ustanoveniami o cestnej premávke

bola zrážka s poškodeným, čo potvrdzuje zodpovednosť obžalovanej za nehodový dej do tej miery, že z uvedeného súd vyvodil jej trestnoprávnu zodpovednosť.

Z vykonaného dokazovania však vyplynulo aj porušenie povinností poškodeným – chodcom ako účastníkom cestnej premávky, nakoľko tento porušil povinnosť danú podľa § 53 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z. z. : pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, miesto na prechádzanie, nadchod alebo podchod. Na priechode pre chodcov a na mieste na prechádzanie sa chodí vpravo. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, ak prichádza vozidlo s právom prednostnej jazdy; ak sa chodec nachádza na vozovke, musí takémuto vozidlu bez meškania uvoľniť priestor na prejazd. Chodec je povinný umožniť električke plynulý prejazd. Chodci, ktorí prechádzajú cez priechod pre chodcov, musia brať ohľad na vodičov prichádzajúcich vozidiel najmä tým, že neprechádzajú jednotlivo, ale v skupinách. To platí aj voči vodičom odbočujúcim na cestu, cez ktorú chodci prechádzajú. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť. Iným účastníkom cestnej premávky ako chodcom je používanie priechodu pre chodcov zakázané, ak v § 55a ods. 2 nie je ustanovené inak.

Zo znaleckého dokazovania a jeho záverov tak K. G. ako aj M. K. D. N., D., vyplýva spoluzavinenie poškodeného, ktorý vstúpil do vozovky spôsobom, ktorý nebol bez úplne nebezpečenstva. M. K. D. N., D. uviedol, že technicky nie je možné vyhodnotiť, či chodec prechádzal cez vozovku po priechode pre chodcov alebo za priechodom pre chodcov. V oboch variantoch však uviedol, že chodec neuskutočnil prechod cez vozovku bez nebezpečenstva.

Z uvedených záverov pre súd vyplýva, že nehodový dej tak ako sa stal spočíval v spoluzavinení chodca – poškodeného a obžalovanej. Súd preto pri hodnotení miery zavinenia a tým vyhodnotenia zodpovednosti za nehodový dej tak ako sa stal, musel pristúpiť ku komparácii konania obžalovanej a poškodeného a vplyv ich konania na skutkový dej a zodpovednosti za zavinenie.

Prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 Trestného zákona je nedbanlivostným trestným činom. S tým súvisí aj potreba zisťovania a určenia rozsahu potrebnej miery opatrnosti páchatelom. Miera opatrnosti je daná spojením objektívneho a subjektívneho hľadiska pri predvídaní spôsobenia poruchy alebo ohrozenia záujmu chráneného Trestným zákonom, pretože len spojenie oboch týchto hľadísk pri posudzovaní trestnej zodpovednosti za trestný čin z nedbanlivosti zodpovedá zásade zodpovednosti za zavinenie v trestnom práve. Rozsah potrebnej opatrnosti v zmysle objektívneho hľadiska v súvislosti s cestnou dopravou je potrebné skúmať na podklade predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré sú obsiahnuté v zákone č. 8/2009 Z. z. K trestnej zodpovednosti však musí byť splnené aj subjektívne kritérium nedbanlivosti. Subjektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje, aby mimo miery povinnej opatrnosti (objektívne kritérium) bolo vzaté do úvahy aj subjektívne vymedzenie, ktoré spočíva v miere opatrnosti, ktorú je schopný vynaložiť páchatel' v konkrétnom prípade. Preto o zavinenie z nevedomej nedbanlivosti pôjde len vtedy, keď povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne (pozri R 6/1988). Pri posudzovaní subjektívnej miery opatrnosti je potrebné zvažovať jednak vlastnosti, skúsenosti, vedomosti a okamžitý stav páchatel'a (vzdelanie, kvalifikácia, všeobecné a špeciálne skúsenosti, inteligenciu, postavenie v zamestnaní a pod.), a jednak okolnosti konkrétneho prípadu, či už existujú nezávisle od páchatel'a, alebo sú ním vyvolané.

Pokiaľ ide o objektívnu mieru opatrnosti, ako už bolo vyššie uvedené, táto je u obžalovanej daná povinnosťami plynúcimi z ustanovení § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z.. Čo sa týka subjektívnej miery opatrnosti táto je daná riadne a viditeľne označeným priechodom pre chodcov, ktorý v meste spája sídlisko s obchodmi a službami, ale najmä blízkosťou chodca prichádzajúceho k ceste, ktorý aj podľa obžalovanej bol otočený smerom do cesty a pozeral sa kolmo na cestu, ale aj do strán.

Rovnako tak súd vyhodnocoval aj objektívnu a subjektívnu mieru opatrnosti poškodeného, ktorý ako chodec realizoval vstup na vozovku spôsobom, ktorý nebol bez nebezpečenstva. Táto je u poškodeného daná povinnosťou vyplývajúcou § 53 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z. z. : pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, miesto na prechádzanie, nadchod alebo podchod, na priechode pre chodcov a na mieste na prechádzanie sa chodí vpravo, chodec

nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť. Subjektívna miera opatrnosti u poškodeného vyplýva aj z samotného znenia ust. § 53 zákona č. 8/2009 Z. z. kedy chodec nemôže vstúpiť na vozovku ani pri použití priechodu pre chodcov ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť.

Vzhľadom na túto skutočnosť súd vyhodnotil existenciu objektívnej aj subjektívnej miery opatrnosti obžalovanej danú povinnosťami plynúcimi z ustanovení § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., ktorých porušenie sa dopustila a subjektívnej miery opatrnosti ktorá je daná riadne a viditeľne označeným priechodom pre chodcov, ktorý v meste spája sídlisko s obchodmi a službami, ale najmä blízkosťou chodca prichádzajúceho k ceste, ktorý aj podľa obžalovanej bol otočený smerom do cesty, čo pri spojení oboch týchto hľadísk pri posudzovaní trestnej zodpovednosti za trestný čin z nedbanlivosti zodpovedá zásade zodpovednosti za zavinenie v trestnom práve a teda zodpovednosti podľa ust. § 157 Trestného zákona. Na druhej strane však určitú mieru zodpovednosti nesie aj poškodený, ktorý porušil jemu danú povinnosť vyplývajúcou § 53 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z. z. Zodpovednosť a vyhodnotená miera zavinenia poškodeným, však neznižuje ani nezbavuje trestnej zodpovednosti obžalovanú. Miera zavinenia poškodeným môže mať vplyv na prípadne nároky poškodeného v civilnom konaní. Nad rámec však súd uvádza, že miera zavinenia obžalovanej vzhľadom na závažné porušenie niekoľkých ustanovení zákona o cestnej premávke je nepopierateľne vyššia ako miera zavinenia poškodeného a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že chodec ako účastník cestnej premávky je osobou zraniteľnou, naproti vodičovi motorového vozidla, ktorý vedie vozidlo, ktorého deštruktívne a devastačné účinky na chodcov sú nepopierateľné. Obžalovaná porušila také povinnosti jej dané ako účastníkovi cestnej premávky, ktoré so zreteľom na silu, rýchlosť, hmotnosť a veľkosť motorového vozidla mali za následok vážnu dopravnú nehodu (R 33/1972). Zavinenie obžalovanej svojou mierou prevyšuje protiprávne konanie poškodeného, kedy za predpokladu, že obžalovaná si nedodržaním povinností vyplývajúcich jej zo zákona o cestnej premávke sama znemožnia nehodu zabrániť a to za súčasnej vedomosti o mieste zrážky a existencie tam riadne označeného priechodu pre chodcov a zároveň evidovania osoby poškodeného v bezprostrednej blízkosti tohto priechodu, nemožno naproti protiprávnemu konaniu poškodeného, ktorý zle vyhodnotil rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúceho vozidla obžalovanej, dospieť k inému záveru ako prevyšujúcej miery zodpovednosti obžalovanej za nehodový dej a tým naplnenie jej trestnoprávnej zodpovednosti.

K zdravotnému stavu poškodeného súd uvádza, že sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, ktorý v druhom zrušujúcom uznesení okrem iného uviedol, že nie je potrebné preceňovať existenciu nádoru u poškodeného, pretože ten síce hypoteticky môže vysvetliť, prečo poškodený vstúpil do vozovky, ale len konanie obžalovanej alebo poškodeného je bezprostrednou príčinou ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, kde súd uvádza, že nie je podstatné, či túto povinnosť poškodený porušil z nepozornosti, zlého odhadu situácie v cestnej premávke alebo pre existujúci zdravotný problém bez ohľadu na to, či o ňom vedel alebo nevedel. Preto súd za ťažiskové pre svoje rozhodnutie nepovažoval znalecké posúdenie zdravotného stavu poškodeného vo vzťahu k jeho existujúcim ochoreniam v čase nehody, nakoľko pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti v prejednávanej veci to nie je relevantné.

K rozdielom medzi jednotlivými znaleckými posudkami z oblasti dopravy súd uvádza, že výsluchom na hlavnom pojednávaní dňa 28.6.2022 došlo k opätovnému výsluchu znalcov K. G. a K. A. za účelom odstránenia rozporov medzi ich znaleckými posudkami. Znalec K. G. uviedol k rozdielom medzi posudkami vo vzťahu k nárazu do pravej alebo ľavej nohy poškodeného, že vzhľadom na poranenia poškodeného na dolných končatinách, resp. ich absencie nie je možné technicky jednoznačne potvrdiť vo vykročení ktorou nohou poškodený bol. Zároveň poznamenal, že pre samotný priebeh zrážky to nie je podstatné. Vyjadril sa aj k rozdielom v prekrytí poškodeného vozidlom obžalovanej v okamihu zrážky, kde uviedol, že ustálil prekrytie s obrysom vozidla maximálne 16 cm, pričom K. A. toto prekrytie ustálil ako väčšie. Toto má vplyv na pozdĺžne odhodena chodca a preto vyhodnotil aj nárazovú rýchlosť približne 48 km/h. K priečnej polohe miesta zrážky, t.j. polohy od okraja cesty k strede uviedol, že sa s K. A. rozchádzajú cca. v rozmedzí 10 až 15 cm, čo pri obvyklej chôdzi chodca je rozdiel nepatrný. K. G. poukázal na to, že podľa jeho názoru došlo k zrážke 1,2 až 1,6 m za priechodom pre chodcov, čiže v bezprostrednej blízkosti priechodu pre chodcov. K. A. pri svojej výpovedi uviedol, že sa v podstate zhoduje s K. G. a jeho znaleckým posudkom, ale rozdiel vidí v určení prekrytia určeného ním a K. G.. K. A. vychádzal zo znaleckého posudku B. G., ktorý uviedol, že poškodený bol vo vykročení ľavou nohou.

K. A. poznamenal, že ak by pracoval s variantnou vykročenou pravou nohou poškodeného, dospel by s najväčšou pravdepodobnosťou k rovnakému záveru ako K. G..

Podstatné rozdiely medzi znaleckými posudkami K. A. a K. G. spočívajú teda v prekrytí vozidla obžalovanej s telom poškodeného, čo má vplyv na následné určenie rýchlosti v prednehodovom deji ako aj možnosti obžalovanej vozidlo zastaviť. Znalec K. A. pracoval s verziou rýchlosti obžalovanej v čase zrážky 29 km/h, avšak pri svojej výpovedi dňa 28.6.2022 uviedol, že sa táto späťne nedá učiť. Znalec K. G. k rýchlosti obžalovanej v čase zrážky uviedol, že pracoval s rýchlosťou 48 km/h, podľa ktorého nebola schopná z tejto rýchlosti vozidlo zastaviť. Ak by obžalovaná viedla vozidlo rýchlosťou 39 km/h a táto by bola vyhodnotená ako rýchlosť primeraná, z tejto by dokázala vozidlo zastaviť a k zrážke by nedošlo. Uvedené závery boli predmetom kontrolného znaleckého posúdenia Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v L., znalcom M. K. D. N., D., ktorý ustálil, že je prijateľné, že došlo k nárazu vozidla do chodca rýchlosťou 48 km/h. Jednalo sa o zrážku pri čiastočnom prekrytí, kde je menšie pozdĺžne odhodenie chodca a dochádza aj k priečnemu odhodeniu chodca. Znalec K. A. ani opakovane nedokázal vysvetliť ako dospel k záverom, že v čase zrážky rýchlosť vozidla obžalovanej bola 29 km/h a to ani za stavu, keď sama obžalovaná uviedla rýchlosť v čase nárazu 48 km/h, teda rýchlosť podstatne vyššie. Rovnako tak postavenie poškodeného v čase nehody na obrázku č. 9 v prípade znaleckého posudku M. K. D. N., D., a na obrázku č. 8 znaleckého posudku K. G. sú takmer identické, pričom aj prekrytie uvedených vozidiel je takmer rovnaké. Uvedené grafické znázornenie postavenia poškodeného sa líši len vo vykročenej nohe, pričom toto súd vyhodnotil ako nie podstatné pre určenie nehodového deja, nakoľko znalec K. G. to sám označil z pohľadu technického zhodnotenia za nie dôležité a rovnako znalec M. K. D. N., D., uviedol, že vozidlom kontaktovaná končatina pravdepodobne nebola výraznejšie zaťažovaná, preto nedošlo k jej zlomeniu. Uvedenému nasvedčuje aj podobné grafické znázornenie rotácie tela poškodeného pri náraze na obrázku č. 11 znaleckého posudku K. G. a obrázku 17 znaleckého posudku M. K. D. N., D. a to aj napriek rozdielne vykročeným nohám. Súd teda na základe tohto ustáli, že pre nehodový dej rozdiel vo vykročení či už pravou alebo ľavou nohou poškodeného nie je až tak podstatný.

Vo vzťahu k rýchlosti chodca znalec K. G. aj znalec M. K. D. N., D., pracovali s rovnakou rýchlosťou chodca podľa jeho veku a to 1,29 m/s pri chôdzi čo zodpovedá 4,6 km/h. Rozdiel v znaleckom posudku K. G. a M. K. D. N., D., súd vidí v rozdielne určenej polohe základného bodu merania, kde znalec K. G. toto stanovil na 19,7 metrov za jeho úrovňou a M. K. D. N., D., na 24,5 metrov za jeho úrovňou. Súd v tomto prisvedčil správnosti znaleckého posudku M. K. D. N., D., ktorý vychádzal z obžalovanou označenej polohy chodca pri preverovanom pokuse 24,5 metra za základným bodom merania a 4,9 metra vpravo od pomocného bodu merania. Nie je zrejmé, prečo znalec K. G. určil základný bod merania na 19,7 metrov, keď uvedené skutočnosti tak, ako ich označila pri preverovanom pokuse obžalovaná jednoznačne určili hodnoty 24,5 metra za základným bodom merania. Uvedené tak mohlo mať vplyv aj na určenie reakčného času obžalovanej a v konečnom dôsledku viedlo aj k rozdielnemu určeniu možnosti zastaviť vozidlo z rýchlosti 48 km/h pred miesto zrážky. Znalec K. G. vo svojom znaleckom posudku nevysvetlil, prečo vychádzal pri výpočte z inej hodnoty ako určila pri preverovanom pokuse samotná obžalovaná. Vzhľadom na uvedené sú aj závery znalca K. G. spochybnené nepresnými hodnotami, z ktorých vyvodzoval rozdielne závery. Nadôvažok súd uvádza, že aj znalec K. A. pracoval s údajmi základného bodu merania rovnako ako znalec M. K. D. N., D., následne sa znalec M. K. D. N., D., vysporiadal s priebehom nehodového deja, ktorý je aj graficky znázornený na obrázkoch 25 až 38 znaleckého posudku a stanovil záver, podľa ktorého za podmienok, ak by obžalovaná sledovala chodca a na jeho pohyb reagovala včas dokázala by nehode zabrániť z rýchlosti, ktorou jazdila pred zrážkou, t.j. 48 km/h, čo znázornil aj na obrázkoch č. 41 a 42 znaleckého posudku

S prihliadnutím na vyššie uvedené súd zhodnotením vykonaného dokazovania, predovšetkým znaleckého dokazovania znalcov z oblasti dopravy dospel k záveru, že najkoherentnejšie závery a posúdenie nehodového deja vyplývajú zo znaleckého posudku M. K. D. N., D.. Súd komparáciou znaleckého posudku K. A., K. G. a M. K. D. N., D., dospel k záveru, že znalecký posudok M. K. D. N., D., je najpresvedčivejší, pričom znalec sa v ňom vyčerpávajúco, vysoko odborne vysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre odborné posúdenie nehodového deja, jeho priebehu, zhodnotenia technického spôsobu jazdy obžalovanej a pohybu poškodeného ako chodca. Znalec K. A. pri svojom výsluchu a ani v znaleckom posudku nedostatočne odôvodnil závery týkajúce sa rýchlosti obžalovanej v čase zrážky, kedy vychádzal z rýchlosti 29 km/h, ktoré nekorešpondovali so zistením ostatných znalcov a ani s tvrdením obžalovanej, ktorá sama uviedla, že vozidlo viedla rýchlosťou 48 km/h

h. V prípade znaleckého posudku K. G. mal súd pochybnosti o správnosti jeho záverov o možnostiach obžalovanej zabrániť zrážke brzdením pred miestom zrážky, nakoľko znalec vychádzal pri určení základného bodu merania z hodnoty, ktorá nekorešpondovala so zisteniami ostatných dvoch znalcov, resp. boli v rozpore s určením polohy samotnou obžalovanou pri preverovacom pokuse, ktorá označila poškodeného na mieste kde sa nachádzal. Jedine znalec M. K. D. N., D., sa objektívne zaoberal všetkými otázkami dôležitými pre zistenie nehodového deja, zo záverov ktorého mohol súd tieto abstrahovať na účely právneho posúdenia trestnej zodpovednosti obžalovanej. Je potrebné uviesť, že znalec M. K. D. N., D., mal pri vypracovaní predmetného znaleckého posudku k dispozícii celý spisový materiál a to vrátane predchádzajúcich znaleckých posudkov K. A. a K. G. s ktorých závermi sa mal možnosť oboznámiť.

K tomuto je potrebné poznamenať, že znalec M. K. D. N., D. pri výsluchu zotrval na svojich záveroch, ktoré neboli v konaní a vo vykonanom dokazovaní žiadnym spôsobom spochybnené. Znalec odpovedal erudovane na položené otázky pri jeho výsluchu, ktoré korešpondovali s jeho závermi v znaleckom posudku a neodchýlil sa zo zistení v ňom prezentovaných.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu je nevyhnutné, aby zavinenie páchatel'a v nedbanlivostnej forme zahŕňalo všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Pri nedbanlivosti je potrebné, aby si páchatel' mal a mohol aspoň v hrubých rysoch predstaviť, že sa príčinný vzťah takto môže rozvinúť. Pre páchatel'a nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto nastane (porovnaj R 21/1981).

Obligatórnym znakom objektívnej stránky trestného činu, ktorý spája konanie s následkom, je príčinná súvislosť. Určitá osoba môže byť preto trestne zodpovedná len vtedy, pokiaľ svojím konaním následok skutočne spôsobila.

Príčinou je každý jav, bez ktorého by iný jav buď vôbec nenastal alebo nenastal spôsobom, akým nastal (čo do rozsahu poruchy či ohrozenia, miesta, času a pod.). Nie je rozhodujúce, či k následku došlo pôsobením viacerých okolností, nielen konaním páchatel'a. Určité konanie alebo okolnosť má povahu príčiny aj vtedy, keď okrem nej k následku viedli ďalšie konania, okolnosti a pod. Pokiaľ pri vzniku následku uvedeného v § 157 Trestného zákona spolupôsobilo viac príčin (v tomto prípade konanie obžalovanej a poškodeného), je potrebné hodnotiť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku osobitne a určiť jej dôležitosť pre následok, ktorý z konania páchatel'a nastal (porovnaj R 72/1971). Zásada, že jednotlivé príčiny nemajú pre spôsobenie následku rovnaký význam, sa označuje ako zásada gradácie príčinnej súvislosti. Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa neprerušuje, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, pokiaľ však konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Príčinná súvislosť by sa prerušila len vtedy, keby nová okolnosť pôsobila ako výlučná a samostatná príčina, ktorá spôsobila následok bez ohľadu na konanie páchatel'a (porovnaj R 37/1975).

Z teórie prerušenia príčinnej súvislosti vyplýva, že táto sa preruší, t. j. nedospeje až k účinku, pokiaľ do príčinného priebehu vstúpi ďalšia výlučná a samostatná príčina, ktorá spôsobila účinok bez ohľadu na konanie páchatel'a, pokiaľ páchatel' pri nedbanlivostných deliktach takýto priebeh nepredvídal ako možný, resp. ani predvídať nemal a nemohol. Práve najmä pri trestných činoch v doprave je vždy potrebné dôsledne vyhodnotiť všetky okolnosti, ktoré spôsobili trestnoprávny následok, pretože nie je výnimkou, že k jeho vyvolaniu dôjde v dôsledku pôsobenia viacerých príčin. Pokiaľ je však zistené, že páchatel' ani nemohol predvídať príčinný priebeh, z ktorého vzišiel následok, nemôže za takýto následok, resp. účinok trestne zodpovedať. V takýchto prípadoch dochádza k prerušeniu príčinnej súvislosti, pretože príčinou vzniku následku nie je konanie páchatel'a, ale iná samostatná príčina, ktorá ho spôsobila.

Pre vznik následku uvedeného v § 157 Trestného zákona v prejednávanej trestnej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na tento spolupôsobilo viac príčin (konanie obžalovanej a poškodeného), súd preto pristúpil k zhodnoteniu každej príčiny čo do jej významu pre vznik následku samostatne a zaoberal sa jej dôležitosťou pre následok, ktorý z konania obžalovanej nastal. K tomu by nebolo možné dospieť bez posúdenia, či a ktoré povinnosti v cestnej premávke jej účastníci porušili.

Obžalovaná v prejednávanej veci konala spôsobom, ktorý nebol v súlade so s zákonom o cestnej premávke, čoho následkom si podľa znaleckého dokazovania znemožnila zrážke predísť, v príčinnej súvislosti s čím došlo k zrážke s poškodeným, kde znalec jednoznačne určil, že ak by obžalovaná reagovala na poškodeného skôr, alebo jazdila nižšou rýchlosťou, dokázala by vozidlo zastaviť pred miestom zrážky, teda k zrážke by vôbec nedošlo. Obžalovaná mala a mohla vedieť, že ak sa na úseku miestnej komunikácie, po ktorej sa so svojim osobným motorovým vozidlom pohybuje, v mieste riadne vyznačenom zvislým aj vodorovným dopravným značením upozorňujúcim na priechod pre chodcov pohybuje chodec – poškodený, ktorého navyše sama spozorovala v blízkosti tohto priechodu pre chodcov, ale ho bez náležitej opatrnosti vyhodnotila ako nie nebezpečného, že takýto chodec môže v tomto mieste vstúpiť na vozovku za účelom prechodu na druhú stranu. Súd sa nestotožňuje s tvrdením obhajoby, že poškodený vytvoril obžalovanej náhlu prekážku, na ktorú už nedokázala reagovať. Uvedené nekorešponduje so záverom znaleckého dokazovania M. K. D. N., D., ale ani so samotným vyjadrením obžalovanej, ktorá potvrdila, že poškodeného evidovala, pričom pri preverovaní pokuse presne určila aj polohu poškodeného, kedy ho mala možnosť prvýkrát spozorovať. Je preto nepochopiteľné, prečo obžalovaná konala tak, že chodcovi – poškodenému absolútne nevenovala pozornosť, nedbala na zvýšenú opatrosť, a po čas viac ako 7 sekúnd žiadnym spôsobom nereagovala na pohyb chodca – poškodeného, a vozidlo zastavila až za miestom zrážky. Uvedené jednoznačne verifikuje existenciu konanie, následku a príčinného vzťahu medzi konaním a následkom obžalovanej, čo napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu jej kladeného za vinu. Na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že k následku – zrážke vozila obžalovanej s poškodeným došlo pôsobením viacerých okolností, a to porušenia povinnosti aj samotným poškodeným, nakoľko podľa názoru súdu, protiprávne konanie poškodeného nespôsobilo prerušenie príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovanej a následkom, nakoľko konanie obžalovanej bolo takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo, a to najmä za predpokladu, že podľa znaleckého dokazovania obžalovaná mohla zrážke zabrániť včasnou reakciou alebo jazdou primeranou (nižšou) rýchlosťou.

Súd na hlavnom pojednávaní dňa 19.11.2025 podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol návrh obhajcu na vykonanie dokazovania a to rozsudkom Okresného súdu Humenné v civilnom konaní o uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným a to z dôvodu, že vykonanie takéhoto dôkazu súd nepovažoval za podstatné pre rozhodnutie v prejednávanej trestnej veci. Návrh na vykonanie tohto dôkazu sa týkal uplatneného nároku na náhradu škody poškodeným, voči obžalovanej v civilnom konaní, ktoré predchádzalo resp. prebiehalo súčasne s trestným konaním. Podľa názoru splnomocneného zástupcu poškodeného, že je pravdou že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody v civilnom konaní, avšak tento bol súdom vyhodnotený ako nedôvodný len s poukazom na litispendenciu konania, nakoľko bol nárok na náhradu škody uplatnený v trestnom konaní. Ďalej uviedol, že bude rešpektovať názor súdu, ak tento dospeje k záveru, že nárok na náhradu škody je potrebné posúdiť a vyhodnotiť s odkazom na civilné konanie. Vzhľadom na uvedené súd nevykonal predmetný dôkaz, nakoľko tento nebol dôležitý na rozhodnutie o trestnej zodpovednosti obžalovanej, týkal sa výlučne nároku na náhradu škody, kde v tejto časti súd odkázal poškodeného s jeho nárokmi na civilný proces, nakoľko potreba vykonania dokazovania pri nárokoch na náhradu škody, t.j. bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia presahuje potreby trestného konania, ktoré už bez toho trvalo takmer 10 rokov.

Na základe uvedených skutočností po tom, čo súd dospel k záveru o vine obžalovanej pristúpil k rozhodovaniu a druhu a výmere trestu.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Individuálna prevencia teda spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných, potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Pri takto charakterizovanom účele trestu, vzhľadom na to, že ukladanie trestov má nielen individuálny, ale aj generálny preventívny charakter, dospel súd k záveru, že spoločnosť musí vedieť, že za takéto konanie, ktorého sa dopustila obžalovaná musí byť ako páchatelka spravodlivo potrestaná.

Súd pri rozhodovaní o uložení druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Trestného zákona, pričom zohľadnil najmä spôsob spáchania skutku a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ale aj samotnú osobu páchatel'a, jeho pomery, či možnosti jeho nápravy a zároveň podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadal na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

V súlade so zásadou individualizácie trestu súd zisťoval okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, ktoré starostlivo a dôkladne zvážil, ako aj okolnosti rozhodné pre posúdenie možnosti nápravy páchatel'ky, bral do úvahy jej doterajšie správanie, príčiny, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu, prostredie v ktorom žije a či sa v minulosti už dopustila takého protiprávneho konania.

U obžalovanej pri posudzovanom trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona je trestná sadzba pri treste odňatia slobody stanovená na 1 až 5 rokov. Súd u obžalovanej zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Súd nezistil priťažujúcu okolnosť uvedenú v ust. § 37 Trestného zákona.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná a nemá evidované žiadne priestupky.

Po zvážení všetkých okolností rozhodných pre posúdenie možnosti nápravy obžalovanej, berúc do úvahy príčiny, okolnosti a následky, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu, toho či sa v minulosti už dopustila takého, či iného protiprávneho konania, ako aj prostredie, v ktorom žije, súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie účelu trestu predpokladaného v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je primárne prevýchova páchatel'a a ochrana spoločnosti pred ním, nie je v danom prípade nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, a pre dosiahnutie účelu trestu je postačujúce aj uloženie alternatívneho trestu. Súd preto uložil obžalovanej peňažný trest vo výške 1000 eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, súd uložil obžalovanej náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

K druhu a výmere uloženého trestu súd ďalej uvádza, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Aj podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci (nález Ústavného súdu SR č.k. II ÚS 125/2019 z 09. júna 2020).

V tomto konkrétnom prípade je potrebné uviesť, že od spáchania skutku uplynulo už viac ako 10 rokov a súčasne takmer 10 rokov tiež uplynulo od podania obžaloby. Navyše, predmetom konania a teda aj dokazovania je posudzovanie spáchania jedného prečinu. Ako vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, dĺžka konania je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces, ktorý je zase súčasťou právneho štátu, za ktorý sa Slovenská republika v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyhlásila.

Uvedené konanie svojou dĺžkou neprimeraným spôsobom odporuje článku 48 ods. 2 Ústavy a článku ods. 1 Dohovoru a zasiahlo do práva oboch obžalovaných na spravodlivý proces. Došlo tak ku vzniku situácie, kedy by uloženie trestu v zákonom stanovenej sadzbe resp. uložením takého druhu

trestu stanoveného pre daný prečin predstavovalo pre obžalovanú neprijateľnú formu trestnej represie nezodpovedajúcu zásadám právneho štátu. Preto súd považuje túto okolnosť za tak významnú, že aj na jej základe rozhodol o uložení alternatívneho trestu, trestu peňažného, ktorý je za súčasného stavu aj dodržaním zásad retroaktívnej justície.

Súd má v danom prípade za to, že boli splnené podmienky pre uloženie alternatívneho trestu, pričom výšku a druh uloženého trestu súd považuje za primeraný a spravodlivý.

Pre účely rozhodnutia súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody poškodených bolo potrebné ustáliť minimálnu škodu, ktorá je bez pochyb preukázaná čo do základu a jej výšky.

Vzhľadom na potrebu vykonania ďalšieho dokazovania preukazujúceho škodu čo do základu a jej výšky, ako aj s prihliadnutím na konštatáciu súdu o spoluzavinení poškodeného by prípadné dokazovanie presiahlo potreby trestného konania, ktoré už bez toho trvalo dlhý čas, a preto súd odkázal poškodených s ich nárokmi na civilný proces.

Na základe vyššie uvedeného súdu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Humenné. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci, obhajca, zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately za mladistvého obžalovaného. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.